

Unii furnizori, atunci cind beneficiarul semnaleză anumite lipsuri ale produselor livrate, îl califică drept pretentios, în loc să examineze cu seriozitate nemulțumirile ivite.

— Sper că acum nimeni n-are să aibă pretenții că le sare smalțul...

Hunedoara-Deva

Desen de V. CRIVĂȚ

urzica

ANUL XIV • Nr. 4 • 28 FEBRUARIE 1962 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

SCURT REPORTAJ DE MĂRȚIȘOR

de SORIN RĂȘCANU

Ilustrații de N. CLAUDIU

În magazine, sîmbulzeală, agitație, lume multă. În raionul unui „Universal”, în fața teighelei un bărbat mai în vîrstă discută cu vinzătoarea:

— Tovarășă dragă, aș dori să-mi alegi dumneata un mărțișor, că eu n-am să mă pricep niciodată.

Vinzătoarea zîmbește.

— E pentru o persoană mai în vîrstă?

Clientul își șterge încurcat ochelarii.

— Păi... știu eu?

— Nu e pentru soția dv.?

— Ba da!

— Atunci, judecînd după dv., înseamnă că e o persoană mai în vîrstă.

Clientul își pune ochelarii pe nas.

— Vezi tovarășă, bine ar fi dacă m-ai putea servi judecînd după ce vîrstă am eu! Chestia e că trebuie să iau un mărțișor judecînd după ce vîrstă vrea să aibă ea!

* * *

Într-un magazin de cosmetică. Clientul, un bărbat cam de vreo 35 de ani.

— Tovarășă, aș vrea o cutie de pudră fină!

— Da, poftiți!

Pune pe teighea mai multe cutii, diverse calități. Clientul se hotărăște greu.

— Cum doriți? Mai albă sau mai închisă?

— Mai albă!

— Atunci luați-o pe asta! Vă sfătuiesc eu.

— E bună?

— Cea mai bună! Fiți fără grijă.

Ezitare.

— Dar asta? Nu e mai bună? Vinzătoarea zîmbește văzînd atîta grijă. Ce n-ar da ea ca și soțul ei să fie atît de atent.

— Și asta e bună, dar ați vrut mai albă!

— Bine, atunci o iau! Pe garanția dumitale!

— Pe garanția mea! Soția dv. o să fie foarte mulțumită.

Clientul ridică din umeri.

— Ba n-o să fie deloc!

— De ce?

— Păi, dînsa într-una mă cicălește! Zice că nu pricepe de ce bărbații trebuie neapărat să dea cu pudră după ras! Or, la pielea mea sensibilă, fără pudră... zici că e bună?

Cortina!

* * *

În holul unui mare magazin. Două femei tinere. Una e veselă, cealaltă tristă.

Prima: — Uite, dragă, ce mi-a dat soțul meu ca mărțișor! Un batic! Îți place?

Prietena zîmbește tristă.

— Da... E drăguț...

Cealaltă observă:

— Dar ce ai?... Ah! Soțul tău a uitat?

— Nu... n-a uitat...

— Atunci?

— Nu mă mai iubeste...

— De unde știi?

— Acum trei ani cînd m-am căsătorit, mi-a pus mărțișorul sub pernă. Acum doi ani, mi l-a dat: „Poftim, mărțișor!” Acum un an l-am cumpărat împreună. Și anul ăsta... — Ei?

— Mi-a dat bani. Zice: „Du-te, ia-ți, că eu n-am timp!” ăsta e mărțișor?

— Hm... nu prea e...

— Atunci ce e?

— E mojie!

Cea tristă se zbrleşte.

— Te rog să nu-l insulti! Doar e soțul meu!

* * *

Ora prînzului. El a intrat în casă. Mama, tata, soția și fetița îl privesc zîmbind. El se preface neatenț. Apoi se miră.

— Ce-i cu voi?

Ei îl privesc și le rîd ochii.

— Nimic!

El izbucnește în rîs.

— Ce familie de șmecheri sînteți!

Apoi se duce în hol și se întoarce cu pachetelele.

— Uite, mamă, un ruj! Să mai întine-rești!

— Mulțumesc, băiatule!

— Tată, uite o țigaretă! Că aia veche...

— Ai nimerit în plin! se bucură tatăl.

Se întoarce spre soție:

— Mioaro, îți plac cerceii ăștia?

— Minunați! Mulțumesc...

— Și tu, Lenuțo! Uite un purceluș!...

Se așază toți la masă. Mama îl privește mirată:

— Dar ție nu ți-ai luat nimic?

El e cu nasul în farfurie:

— Ei mie! Întîi n-am vrut să-mi iau nimic... Dar pe urmă m-am gîndit: cînd se mai ivește o asemenea ocazie? Și mi-am luat de un costum și de un raglan...

Desen de FRED GHENĂDESCU

IDEALUL SERVILULUI

Despre

S-a spus că pentru-a scrie e necesară o muză și dacă ea lipsește, absența e nefastă. Cu-acest pretext, poetul își caută o scuză. Cînd ritmul șchiopătează și poezia-i proastă.

N-aștept să-mi vină muza, parnasian simbol, și-n turnul singuratic de fildeș n-am intrat. Ca versul să nu-mi fie de înțelesuri gol. În jurul meu îl caut și poate l-am aflat.

Un vers poate-i privirea țărăncii, zîmbitoare, Ce ia sclipiri de aur din spicele de griu, Ori e în gestul tandru cu care-o țesătoare Îndoie-n falduri pinza ce curge ca un riu.

Metafora-ndrăznelii o voi găsi pe schele, Sus, unde sudorița domină-nregul cer Pe care-l populează cu jerbe noi de stele, Nocturne constelații pe vastul șantier.

EPIGRAME

Un elev sportiv, codaș la carte
Ești maestru-n săritură!
Ce teribil ne apari!
Numai dintr-o clasă-n alta
Cum vedem, nu poți să sari.

Unui elev care are timp numai
de cinema iar de carte, nu
Filmele le vede toate
Și nici-unul n-a pierdut,
Dar la tablă când îl scoate
Păi să vezi atunci... film mul!

WENKERT HANI
elevă, Rădăuți

Unui procesoman

Un proces pe zi măcar
E suprema lui dorință,
Azi i-ar fi mai necesar
Un proces de... conștiință.

GH. FESAN, Bacău

Recepția multor blocuri s-a făcut
operativ (consecință a muncii de
calitate a constructorilor)

Recepția a luat sfârșit,
Voi blocuri bune-ați construit,
Iar locatarii, fără-excepție,
Vă cheamă ei la o... recepție.

BUȚȘA PAVEL

Unor cooperative care nu respectă
termenele de comandă

La croitor adus-am stofa
Apoi am ridicat raglanul,
Dar între versul prim și doi
Trecuse... anul.

Îngîmfatul la munte

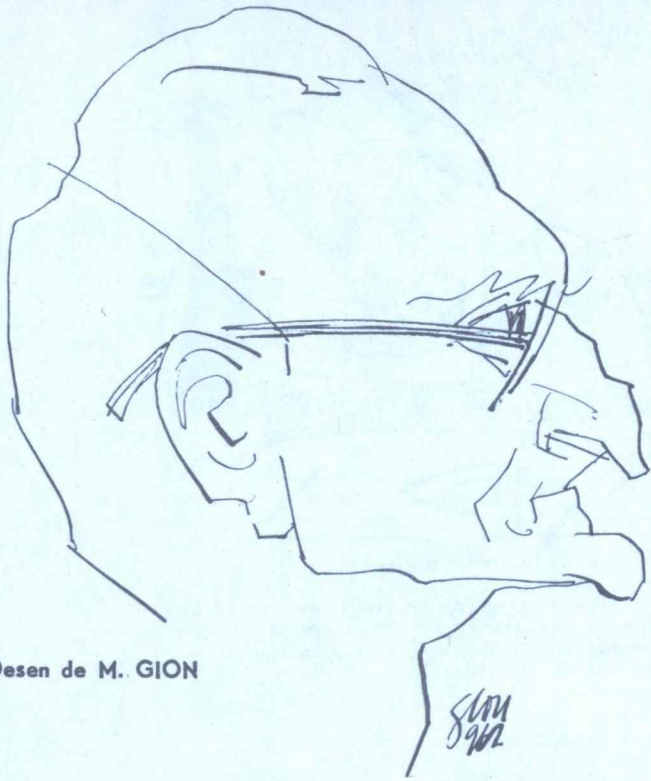
Pînă și-n concediu e
recidivist sadea.
Nu urcă să ia aer
ci aere să-și... dea.

După căsnicii pripite mulți tineri
ajung repede la divorț

Doar luni s-au întîlnit la Sfat
ținîndu-se sfioși de mină,
cînd reciproc și-au declarat
amor etern pe-o... săptămînă.

ION SĂGEATĂ

LA MOARTEA LUI AUREL JIQUIDI

Desen de M. GION

Cînd îți moare un omonim, durerea se căpтуșește cu
un sol de neliniște: e ca un apel preliminar și ca un
avertisment.

Mă leagă de cel căruia sînt obligat acum să-i spun,
cu o lacrimă în condei, defunctul, o prietenie de 30 de
ani, izvoită din prețuirea privitorului pentru migala
meșterului.

A fost Aurel Jiquidî un artist prob, împingînd scruplul
pînă la chin. Acum 17 ani, întinerit prin tinerețea una-
nimă, arta lui s-a îmbogățit cu încă un carat.

A cîștit generos și discret aceste pagini.

Mă doare sufletul gîndindu-mă că undeva un pahar
cu pensule a rămas singur.

Culoarele se întunecă în paletă.

Adio, tizule!

AUREL BARANGA

GHIOCCELUL

Lîngă plopul din poiană
a-nflorit un ghiocel
cu scufie pe-o sprinceană
mic, ca vai de el.

— Ce-i cu tine? a țipat
plopul-ncremenit.
Tu nu vezi ce vînturi bat
și că-i ger cumplit?

Aruncînd priviri distante
i-a răspuns pe loc:
— Eu am treburi importante
ce, crezi că mă joc?

Soarele zărînd căpșorul
din zăpada sură
a deschis radiatorul
ca să-i dea căldură.

Și în juru-i vin îndată
cete de copii:

— Vestitor al primăverii
te-așteptam să vii!

Mindru, înspre plop privește
ghiocelul meu,
susotînd copilărește:
— Vezi cine sînt eu?

RODICA T. FLOREA

Ilustrație de V. CRIVĂȚ

muze

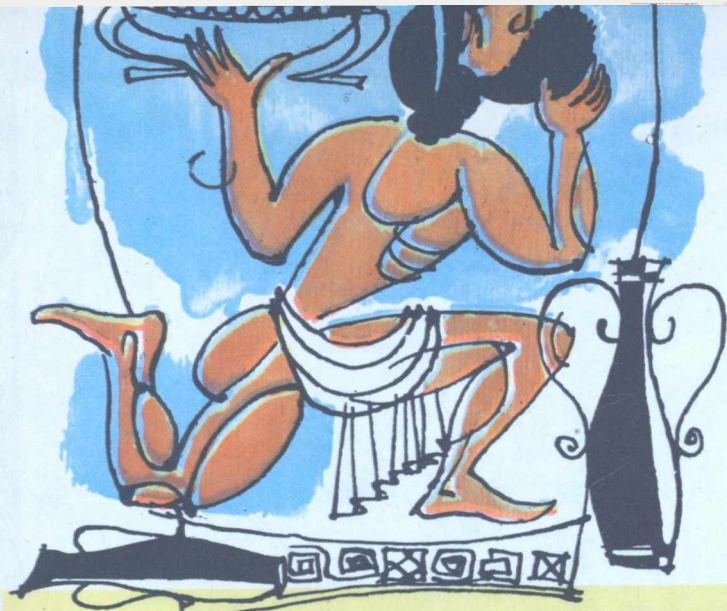
de D. GALICEANU

Un vers plin de suplete, vibrînd de-nflăcărare
Il pot găsi în șirul prelung de ecuații
Prin care inginera își pune-n aplicare
Tehnologia unei subtile fabricații.

Pătruns de omenie e gestul ce alină,
Al doctoriței care veghează-un suferînd.
Aici un vers se-narcă de viață și lumină,
Iar ritmul lui se-aude cu inima solcînd.

Avîntul unui cîntec, sub degete dibace,
Il ia compozitoarea din noul univers
Al vieții noastre care adesea se prefăce
În armonii profunde de muzică și vers.

De-aceea, n-am nevoie de-o muză oarecare
Să-mi sugereze versul ce-atît l-am căutat.
Închin aceste rînduri femeii muncitoare
Convins că n-am spus totul din cit a meritat.

Δ Π Δ

(tragedie antică)

Se joacă cu fulgare sau se citește sub umbrelă
Decor: Blocul din calea Victoriei 48-50, scara B, pe care se vede
o mare pată de umezeală între etajul al doilea și primul.

Personajele: Eu (cel de la etajul I)

Neptun
Apa
Un lighean
Cîteva câni.

EU:

Voi câni și voi ligheane cu smalturile-albastre
Hai treceți mai degrabă la posturile voastre
Tu pe bibliotecă, tu pe divan, și tu
Stai pe dulap alături de cana verde...

LIGHEANUL:

Nu!
Pe garderob nu pică decît doar cite-un strop
Or, eu pot face față, stăpine, la potop
Socot că e mai bine să mă așezi pe masă
Acolo unde vina de apă e mai groasă.

EU:

Dar cine știe unde mai groasă va fi vina
Gîndește-te, de pildă, că toată săptămîna
Torentul care curge metodic din tavan
S-abate cînd pe masa din hol, cînd pe divan,
Cînd pe bibliotecă... Destin capricios,
Tu hotărăști ca omul să fie sus sau jos:
Noi, la etajul I și alții sus la II
Dormind fără de grijă, noi learcă sub șuvoi.
Neptun, tu zeu al apei și voi iluștri zei
Care-mpinziți Olimpul, mutați-mă la III.
Vă voi jertfi covorul dîstrus de inundații
Și cărțile de versuri ce mi le-au dat confrății,
Volumē care-n rafturi mustesc de umezeală!

NEPTUN:

O, muritor nevolnic, lipsit de chibzuială,
Ridică-te pe scară și du-te pin' la II
Și spune-i lui Pericle*) imediat că noi,
Neptun, îi dăm poruncă să-nlăture zăbava
Și-n maximum trei zile să-nlocuiască țeava
Mîncată de rugină și spartă în perete
Ce-a transformat clădirea într-un imens burete.
Altminteri, mă fac forte să-l pedepsesc din greu
Precum în Odissea pe grecul Odisseu.

EU:

Mă indoiesc să aibă această amenințare
În vremurile noastre efecte salutare.
De pildă, I.A.L.-ul, un zeu mult mai modern,
(Și care nu pretinde ca tine că-i etern)
S-a oferit să-i schimbe el țeava și să-i pună
Din fondurile proprii o țeavă nouă, bună;
Dar locatarul nostru de la etajul II
Zicînd că i se face în cameră gunoi,
A refuzat această ofertă grațioasă
Adăugînd că apa e foarte sănătoasă,
Că ea dinamizează belșugul vegetal
Așa că, ce tot facem, pe tema ei, scandal?
Și cu-astfel de-argumente n-a reparat nimic.
Neptun, oprește apa! Spune ceva!

APA:

Pic, Pic.

EU:

Nu vrei să spui nimica bătrîne, prin urmare?

NEPTUN:

Spun: Picătura mică răstoarnă blocul mare!
CORTINA cade udă. Și dînsa s-a ales cu
o baie nedorită ca

MİRCEA PAVELESCU

Treaba lui!

Stelică e la bufetul institutului
de proiectări.

Îl întreb:

— Ce faci, măi Stelică?
— Consum.
— Cum stați cu proiectul?
— Bine! Cu care proiect?
— Așa cu lordache!
— Partea mea e gata.
— Și lordache ce face?
— Se căznește!

— ...?

— Vrea să găsească o soluție
mai economică pentru un pod
suspendat și s-a împotmolit.

— La mal?

— Nu, într-o ecuație diferențială.

— Grea?

— Una ca asta am întîlnit și
eu acum doi ani. Ca s-o rezolve
n-are decît s-o... dar lasă...

— Dacă știi, spune-i.

— Nu-i treaba mea... eu mi-am
calculat partea de proiect...

— Bine, dar restul?

— Restul e treaba lui; e băiat
deștept, o să găsească el o soluție.

— Dar dacă ai soluția gata
pentru pod...

— Nu e de resortul meu. Sec-
torul meu e șoseaua, nu podul.

— Bine, dar acum doi ani...

— Atunci eu eram la pod și
lordache la șosea.

— Dar dacă știi o soluție mai
simplă, dacă există una...

— Există două.

— Arată-i măcar una.

— Care?

— Prima.

— Păi prima e greșită.

— Atunci pe-a doua.

— Ia ascultă!... te-a trimis el?

— Nu m-a trimis.

— Atunci ce vrei?

— Să-i arăți.

— Ce?

— Soluția a doua.

— Cine ți-a spus că sînt două
soluții?

— Tu.

— Nu sînt două! E una.

— Spuneai că două din care
una e greșită...

— Deci una. Două fără una
face una.

— Bine, una, două, nu con-
tează. Dar dacă știi trebuie să-i
arăți și lui.

— Ce te bagi?

— Nu e de ajuns să faci numai
partea ta dacă proiectul, în general
se poate îmbunătăți.

— Nu mă bag.

— Pentru că nu pierde numai
vremea lui, pierde vremea insti-
tuției.

— Și ce-s de vină eu?

— Ești, că taci!

— Și ce-ai vrea să fac, să
mă amestec?

— Să-i spui dacă știi.

— De unde știi că știi?

— Păi nu mi-ai spus?

— Și ce, dacă îți spun ție
trebuie să-i spun și lui? Nu mai
putem vorbi și noi așa ceva în
secret că trebuie să afle toată

lumea! Vezi, așa se nasc intrigile!

— Nu e vorba de intrigă, e
vorba de un pod.

— Treaba lui!

— De ce nu-i spui?

— Nu-i treaba mea.

— Bine, dar știi ceva în plus.

— Treaba mea.

— Eu n-aș proceda așa.

— Treaba ta! Dacă ești obiș-
nuit să plîngi pe mormintele
altora! Dar să lăsăm asta!... Măi
Costică, cum ai calculat tu grinzile
alea în unghiu?

— De ce?

— Îmi trebuie și mie la un
proiect.

— Ce?

— Soluția ta.

— Sînt două soluții... dar pe
prima nu ți-o pot da.

— Dă-mi-o cel puțin pe cea-
laltă...

— Păi prima e cealaltă.

— Cum așa?

— A doua e a lui lordache,
cere-i-o lui.

— Tu crezi că mi-o dă?

— Treaba lui.

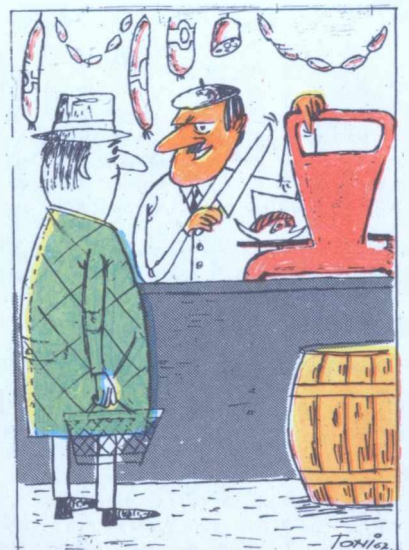
— Să mă duc să-i spun?

— Treaba ta!

— Bine, dar tu ce crezi?

— Treaba mea!

CONSTANTIN OTTESCU

— Va supără dacă sînt exact
200 de grame?

Desen de N. ANTON

Desen de
AL. CLENCIU

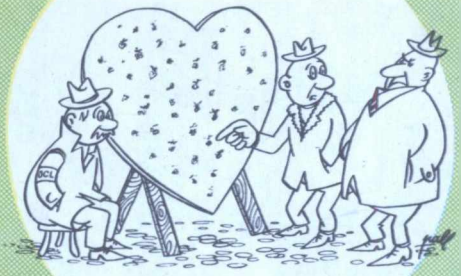
Birocratul a dăruit soției
sale o... pălărie.

Desen de N. CLAUDIU

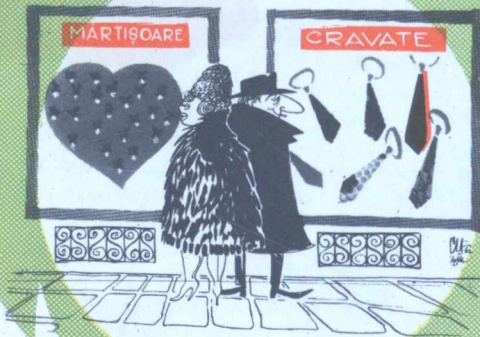
— Bine, tată, nici măcar
de 8 Martie nu te-ai pri-
ceput să-mi faci... o bucu-
rie! Poffim, mi-a dat un
patru !!

Desen de PALL

— Tu de care vrei să iei?
— De nici un fel. M-am însurat!...

Desen de N. CLAUDIU

FIECARE CU CE-L DOARE!
EA: — Splendid!
EL: — Superbe, dragă !!
O să cumpăr cteva!!!

Desen de C. CRĂCIUN

— Tovarășe bucătar-șef,
am adus mîncarea înapoi
și cartea asta!

Desen de N. ARION

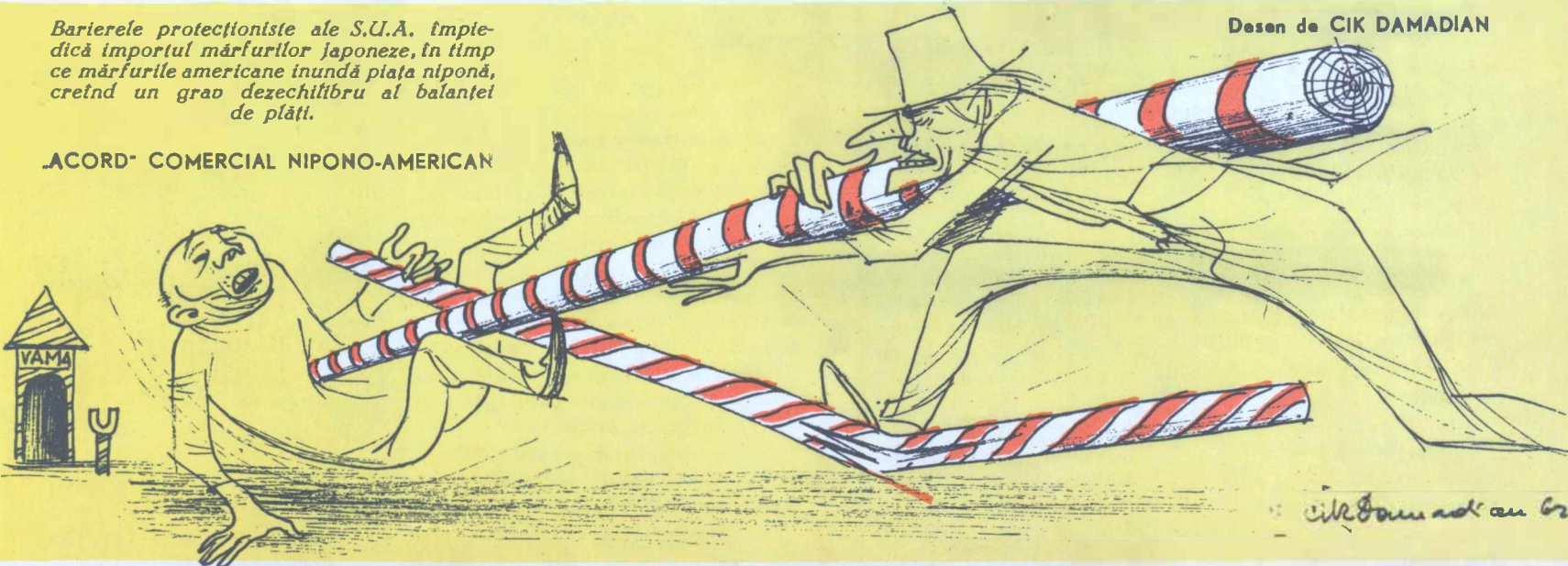

— În fiecare an, Ionel
îmi face o surpriză de 8
Martie!

*Barierile protecționiste ale S.U.A. împie-
dică importul mărfurilor japoneze, în timp
ce mărfurile americane inundă piața niponă,
creînd un grav dezechilibru al balanței
de plăți.*

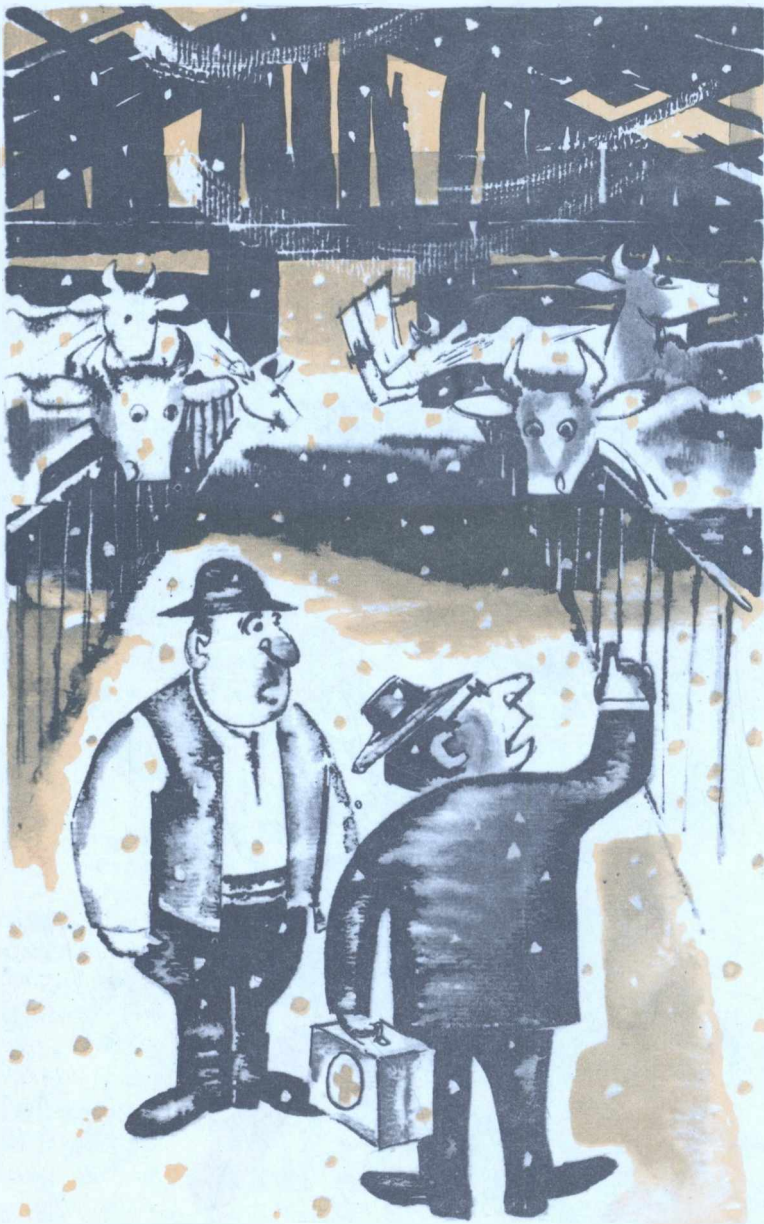
ACORD COMERCIAL NIPONO-AMERICAN

Desen de CIK DAMADIAN

Cik Damadian an 62

Unele cadre din agricultură, în loc să asigure sănătatea animalelor printr-o bună îngrijire, contează pe aplicarea, în ultimă instanță, a tratamentului medical.

v. crivăț

- Ni se îmbolnăvesc vitele, tovarășe veterinar, ce le prescrieți?
- Un fimplar!

Desen de V. CRIVĂȚ

Muncitoarei Paula Călina de la Uzina de aparataj electrotehnic, care și-a depășit simțitor norma din prima zi a anului.

*Ne-ai demonstrat, din prima zi,
Că nu muncești numai de formă;
De-aceea e firesc să fii
Felicitată... peste normă.*

Muncitoarele Elena Brebenel și Ana Popescu de la Întreprinderea poligrafică nr. 2 București s-au evidențiat în mod deosebit în muncă.

*Cum voi ați reputat aci
Succese excepționale,
Catrenul meu ar trebui...
Cules numai cu... CAPITALE.*

Mărțișoare pentru ele

Tinerei atlete Lia Manoliu, campioană republicană la aruncarea discului.

*E clar, cu pregătirea la,
Este exclus orișice risc.
Succesul tău ar merita
Să fie-nregistrat... pe disc.*

Tovarășei Paulina Teodorescu, învățătoare fruntașă la Școala medie nr. 20 „Gheorghe Șincai”-București.

*În munca-i de învățătoare,
Nu e ușor s-o poți întrece:*

LA „LUMEA COPILOR”

Întrucât se apropia ziua de naștere a nepoțelei mele, am luat-o cu mine, la „Magazinul copiilor” din Baia Mare, să-i cumpăr un stimulent pentru dragostea dezinteresată pe care mi-o poartă.

Abia am pășit pragul magazinului și zăresc în dreapta, lângă tejghea, un chiștoc de fetiță stînd nemișcată și aproape despuiată. O fi un manechin, gîndesc eu, care așteaptă să fie îmbrăcat și expus în vitrină. Era foarte bine executat, iar părul auriu părea natural. O ciocănesc în cap și în aceeași clipă aud:

- Mamă!...

Aha! E o păpușă din cele care prin apăsare spune „Mamă”. Și o mai ciocănesc o dată!...

- Nene!...

Ia uite, frate, dacă o mai ciocănesc o dată îmi înșiră toată familia. Interesant mecanism.

- Tovarășe, cît costă păpușa asta?

Și o mai ciupest o dată de obraz!

- Nene! Țe ai? Nu ți-e bine?... Țiupeste-te pe dumneata dacă-ți plațe țiupeala...

Am sărit speriat în lături. În viața mea n-am văzut un asemenea mecanism obraznic...

- E un produs „Bucuria Copiilor”? Întreb eu.

- Nu, aud pe cineva din spate. E un produs bucuria mamelor.

Între timp „păpușa” prinse a plînge...

- Taci, Lilișorul mamei, taci, nenea a glumit!

- Să glumească pe oblazul lui! hohoti copilul.

În celălalt colț al magazinului zăresc doi băieți de trei-patru ani, în chiloți și maiouri!... Se ciocăneau în spate unul pe celălalt. Cel mai înalt făcea pe doctorul:

*Aiut e de slrguitoare
Că are numai... „nota 10”.*

Tinerei parașutiste Angela Năstase, recordmană mondială la 1000 m punct fix.

*S-a stabilit, în mod precis,
Că performanța-i mondială
A fost (așa cum s-a mai scris)
O coborîre... triumfală.*

Mariei Geană, mulgătoare fruntașă la G.A.C. din Piscu Vechi, raionul Calafat, care a adus gospodăriei mari venituri, în urma sporirii producției de lapte.

*Inregistrăm aceste fapte
Cu următoarea-apreciere:
Sporind producția de lapte,
Faci ca în sat să curgă... miere.*

MIRCEA CODRESCU

- Spune 33!
- Nu știi dect pînă la 5!
1... 3... 2... 5...

- Dacă numeri pînă la 5 ai pneumonie! Dacă numeri pînă la 10, ai dublă pneumonie!...

Zăresc alături un grup de fetițe jucînd o horă în fundul magazinului, îmbrăcate numai în cămășuțe.

- Liniștește-te, drace! Hai repede să-ți încerc pantalonașii! aud o voce din spate. O să răcești! De juma' de oră stai despuiat...

Mă întorc. O mamă se chinuia să îmbrace unui copil o pereche de pantalonași...

- Nu vă supărați, mă bilbii eu, ce-i cu nudismul ăsta?

- E un nudism forțat, că doar nu sîntem la Eforie. Nudismul ăsta, în loc să-i înzdrăvenească, îi îmbolnăvește!

- De ce îi țineți goi?...

- Dar cum să-i ținem? Plini?...

Cum vrei să le încercăm hăinuțele pe care le cumpărăm?...

- Nu înțeleg. Probă, aici în magazin? Doar pentru treaba asta există trei cabine de probă. Aici e magazin model cu „servire exemplară”...

- O fi model, dar cabinele sînt ocupate cu tot felul de modele de ambalaj...

Așa e. De luni de zile, camerele de probă sînt pline ochi cu ambalaje, fiindcă nu există un alt loc pentru depozitare și fiindcă I.R.V.A. nu le ridică. Iar din această pricină, probele se fac în magazin, și-n zilele de aglomerație probabil pe străzile înconjurătoare, pe tejghele, sub tejghele și sus pe rafturi...

Cum se vede, operativitatea de care dă dovadă I.R.V.A. e bună de... ambalaj...

I. AVIAN

SAHUL E PASIUNEA MEA

PARTENERUL-CHIBIT
INCORIJIBIL

- Ia-i calul!...

Un roman de dragoste

de S. M. RUSU

Da! Un roman de dragoste. Vreau să scriu despre o dragoste aprinsă — și n-o să-mi vie greu pentru că acțiunea se petrece pe nisipul fierbinte al plajei de la Mamaia. Capitolul întâi — așa dar — începe vara. EA și EL. EA nu-i nici frunză, nici codăș: e șefa raionului de „confecții copii“ la un magazin universal din B. El este șeful serviciului „Producție“ la fabrica de confecții „I.I.S.“ din V. S-au cunoscut pe plajă. Apoi, la restaurant. Apoi, au dansat. Apoi s-au dus la concert, apoi au plecat acasă pentru că li s-a terminat concediul. Idila nu poate fi prelungită peste limitele concediului, autorul riscând să fie criticat pentru că nu cunoaște viața. De ce să se lege la cap dacă nu-l doare? Destul îi doare capul pe cei doi eroi, la despărțire. Iar cititorul trebuie să fie din cale afară de naiv ca să nu ghicească ce și-au spus cei doi la plecare: „Să-mi scrii!“

Într-adevăr și-au scris. EL mai ales. Zilnic cite o scrisoare. Nu vom deprecia perspicacitatea cititorului arătându-i ce și scriau. Cititorul își poate imagina și singur.

Prin urmare EL îi scrie și EA îi răspunde. Asta, pînă la un timp, pentru că EA este preocupată de faptul că raionul ei „Confecții copii“ nu a primit nici acum costumele necesare acestor mici cumpărători. Și frământarea ei îi frînează elanul. Mai ales că sortimentul a fost comandat cu cel puțin opt luni în urmă. Magazinul scrie întreprinderii. Întreprinderea nu răspunde, ceea ce este foarte firesc, pentru că o întreprindere este o clădire masivă din ciment și piatră. Nefiresc este doar faptul că nici cei care lucrează în întreprindere, nu răspund, parcă și ei ar fi din

ciment și piatră. Dar nu: ei stau numai de... lemn.

Numai EL, șeful producției, continuă să-i scrie EI. Iar EA, continuă să nu-i scrie. EL este disperat că nu primește răspuns. EA este disperată că nu primește sortimentul pentru raionul ei. Magazinul scrie întreprinderii arătînd că a încheiat un contract cu I.I.S. pentru livrarea costumelor, dar n-a putut încheia un contract cu copiii, prin care să-i oblige să aștepte și să nu-și cumpere la alt magazin. „Răspun-deți urgent“ scrie magazinul din B. Pe cei de la întreprinderea de confecții îi supără acest ton de comandă și nu răspund nici la comandă, nici despre comandă. Probabil că întreprinderea ține la zicale și dintre aceste zicale, una mai ales îi stă la inimă: o mie de vorbe, un ban nu faci! Și deci, conform zicalei, nu răspund nici o vorbă!

Dar o mie de costume comandate nu fac nici ele nici un ban, dacă nu le ai în raft. Magazinul scrie din nou, după un obicei vechi. Dar întreprinderea n-are obiceiuri noi, ci tot vechi și nu răspunde.

Autorul își dă seama acumă că și-a pierdut eroii pe drum: ce-i cu EA și EL? Și ce legătură este între tăcerea întreprinderii,

care nu răspunde la scrisorile magazinului universal și idila de la Mamaia?

Cititorul trebuie să fie indulgent: un roman nu se scrie chiar atât de ușor. Dragostea dintre cei doi eroi nu-i apă de ploaie, deși idila s-a înfiripat pe malul mării. Deci: EL, șeful producției la fabrica de confecții, îi scrie EI, responsabilă raionului „Confecții

dență, care trimite mai întâi o telegramă fulger magazinului universal cu explicații scurte, iar apoi o scrisoare cu explicații lungi. Odată cu această scrisoare pornește și una a șefului producției către EA, autorul scrisorii fiind EL.

Se poate un final mai optimist decît acesta? Magazinul primește telegrama, raionul „Confecții copii“ primește costumele, iar părinții primesc bonuri ce urmează a fi achitate la casă pentru a primi apoi pachetele de la ambalaj. Toată lumea primește cîte ceva. Și s-ar putea ca și autorul acestui roman scurt să primească și el ceva: manuscrisul, care va fi primit cu răceală și socotit nesărat, deși idila s-a născut pe plaja fierbinte a unei mări plină de sare.

Acuma vine răfuiala cea mare: cititorul se poate întreba, și pe bună dreptate: va să zică lucrurile au fost aduse din condei pentru a arăta că I.I.S. a răspuns numai pentru că șeful „producției“ era îndrăgostit de șefa raionului „Confecții copii“ dintr-un magazin universal. Dar dacă întîmplarea nu-i aducea pe cei doi eroi în față, rămînea magazinul fără răspuns? Rămînea! Și ce se întîmpla?

Asta-i altă poveste! Și autorul nu poate face nimica împotriva acestui sistem, uzitat uneori în relațiile dintre furnizor și beneficiar. Autorul a făcut tot ce-i stă în putință: o schiță! Iar cei vizați pot face și ei ceva: să răspundă! Nu autorului, ci beneficiarilor...

Ilustrație de D. NEGREA

copii“ de la magazinul universal că o iubește și că-i cere mîna.

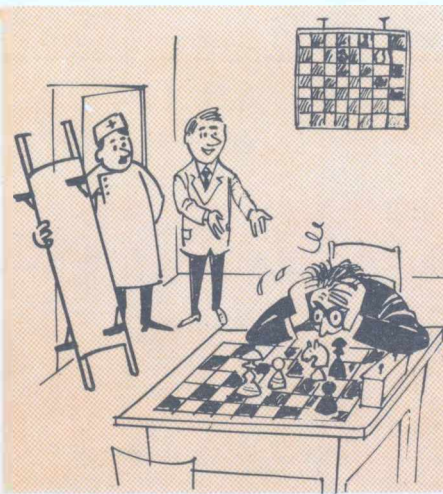
EA îi răspunde că i-ar acorda-o cu plăcere, dar această mină este deocamdată ocupată cu corespondența pe care ea o adresează disperată întreprinderii cu care magazinul are contract de livrare a costumelor. EL, disperat, îi răspunde că va lua măsuri imediat și, într-adevăr, tot sectorul „Confecții copii“ din fabrică se avîntă într-un iureș impresionant și se alătură serviciului corespon-

— Mută, dragă, că mi se termină lîna!...

„Mat“ din două mufărlil...

— Ce i s-a întîmplat?
— E în... criză de timp!...

LA SFÎRȘITUL PARTIDEI

Desene de GH. CHIRIAC

**CARICATURI
DIN
EXPOZIȚIA
REGIONALĂ
DE
ARTE PLASTICE**

EUGEN TARU

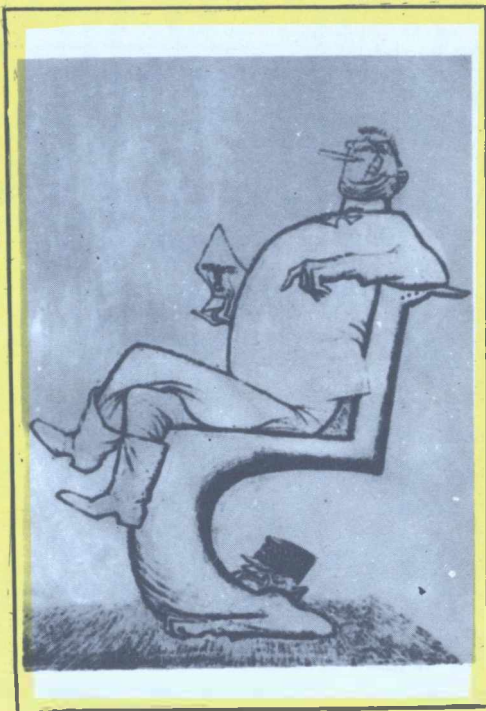
ATERIZARE INTERZISA

CEZAR ȘI CLEOPATRA

DUMITRU NEGREA

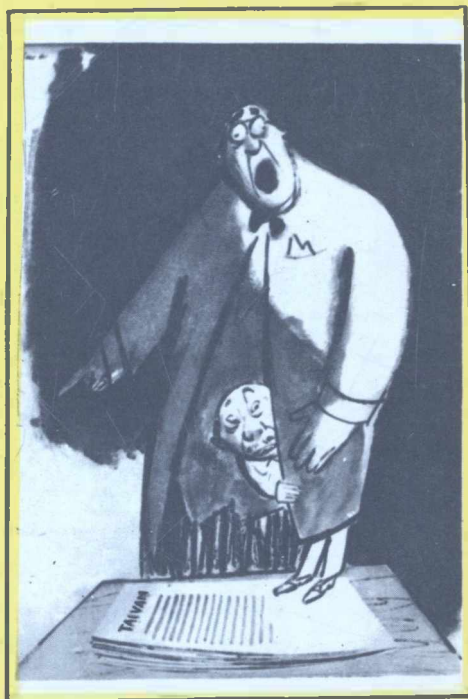

CIK DAMADIAN

COLABORAREA FRANCO-VEST-GERMANĂ

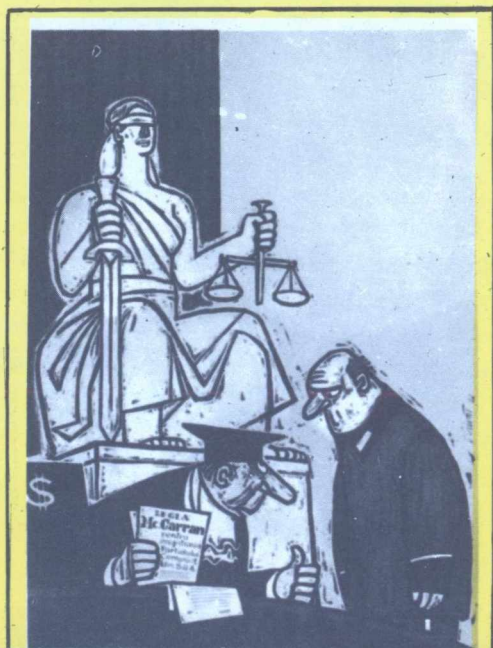
ADRIAN LUCACI

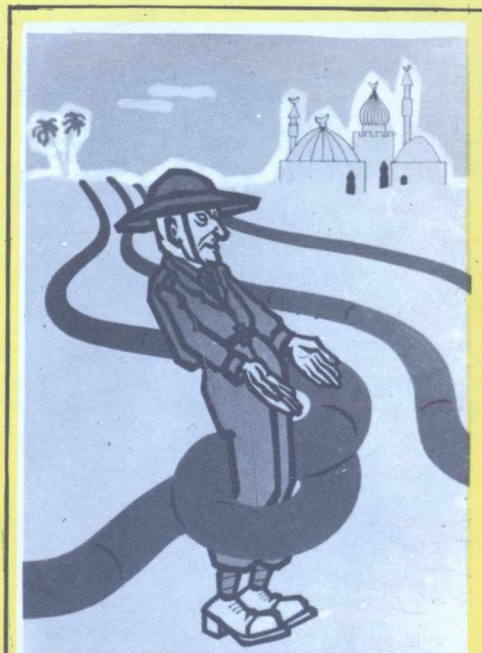
— Domnilor, trebuie să-l apărăm! El e singur, iar ei sînt sute de milioane!

LA CURTEA SUPREMĂ DIN S.U.A.

VLAD CRIVĂȚ

I. DORU

PRESA ÎN OCCIDENT

A. POCH

— Cumpărați-l, domnule, e de azi.
— Prea târziu, de două săptămâni am cumpărat acest ziar.

MOARTEA COLONIALISMULUI

V. VASILIU

...E-n zadar, bătrîne, nu învie morții!!!

LA EXAMEN:

AL. CLENCIU

STUDENTUL BULEVARDIST: — N-aveți un bilet în plus?

CAPITALISMUL POPULAR

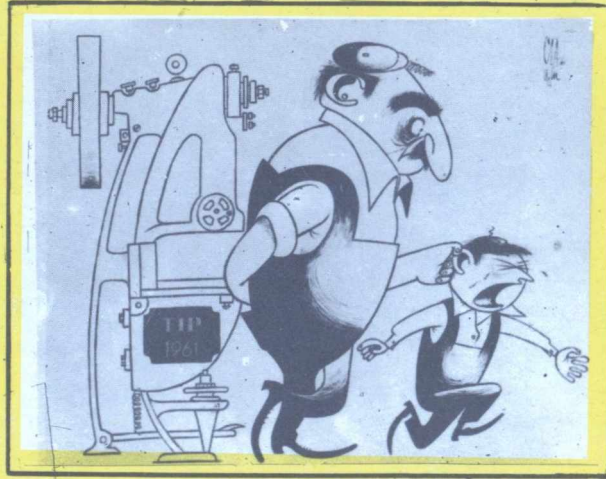
NELL COBAR

TRUSTMANUL: — După cum vezi, ne dezvoltăm amândoi pe același profil.

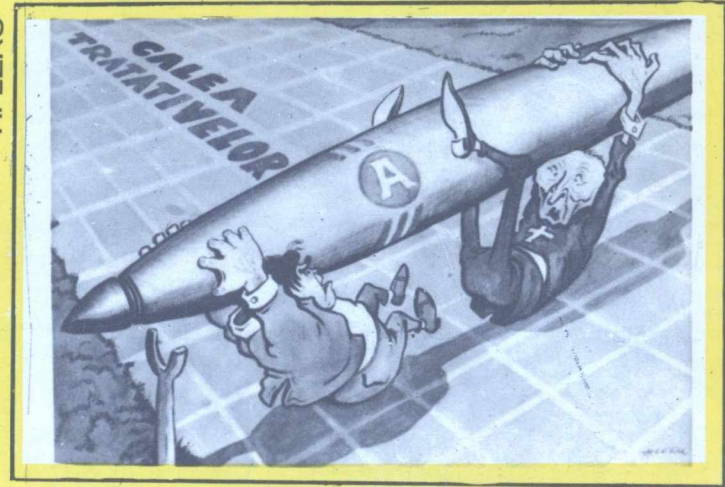
TIP NOU — TIP VECHI

N. CLAUDIU

CALEA TRATATIVELOR:

H. LERU

ADENAUER către STRAUSS: — Ține bine bariera, că dacă se ridică sîntem în aer.

BOGHETA

Păsările din ogradă
S-au decis să dea dovadă
Cum că stă-n puterea lor
Să se ouă mai cu spor.
Ce-au făcut ce n-au făcut
Cît de mult s-or fi zbatut,
Cert e că-ntr-o bundă zi
O boghetă izbucni
Ditai oul să se ouă
De părea un ou cît două.
De prin șapte sate roată
S-a strîns păsărima toată
Osanale să ridice
Unei puici așa voinice
Și-au propus pentru bogheta
Denumirea: „Miss Vedeta“.

De la fapta întimplată,
Cea boghetă, îngimfată
A-ncetat a mai oua:
Toată ziua se plimba
Prin ogradă, prin grădina
Cu un aer de regină.
Se finură adunări,
Se finură cuvintări,
Critici mari i-au fost aduse
În zadar; la cele spuse
Ea atîta răspundea:
„Ați uitat de fapta mea,
Oul cel mai minunat?“
Celelalte-au continuat
Să producă fiecare
Ou din ce în ce mai mare.
Și acum ograda-i plină
De voinici pui de găină.
Doar bogheta cucuiată
Stă într-una supărată
Că din marea-i împlinire
A rămas o amintire.
Denumirea „Miss Vedeta“
Ce-a-ncetat-o pe bogheta
Și i-a fost cîndva o sală
I-au schimbat-o-n „Miss Tinjală“.

Cît privește de morală,
Se desprinde ca atare:
Geaba ai realizare
Dacă, după vorba veche,
Te-ai culcat pe cea ureche.

FLORIN IORDĂCHESCU

ÎNTREBARE ÎN 4 RÎNDURI

Unui fulg de zăpadă ce cade
pe obrazii unei fete frumoase:
Cînd, gingaș, li atingi obrazul
Tu te topești, îți ieși din fire.
Și te întreb (nu-i oare cazul?)
Au ești la prima ta... iubire?

TOLOACĂ GRIGORE
Constanța

T.R.C.J. Cluj a construit o magazie de produse agricole la Jibou, unde, datorită unor deficiențe ale instalației electrice, iluminatul se face cu lămpi și felinare.

— E cu adevărat o magazie ultramodernă; constat că are și instalație electrică!

Desen de N. CLAUDIU

BA UNA, BA ALTA

— Ca să-ți spun adevărul. Grigoriu ăsta mă paște.

— Cum adică?

— Uite-așa, cu tot dinadinsul. Se agață de mine, ca scaiul de oaia netunsă. Ba cu critica la ședință, ba la gazeta de perete, ba pe unde apucă. Și îți închipui de ce?

— Poate din cauza rebuturilor.

— Mofuri! Din cauza invidiei. Îl roade, că-i invidios foc! Înțelegi?

— Nu prea-nțeleg; e invidios pe tine că dai rebuturi?

— E invidios că le refac. Că sînt descurcări. La mine, nu există rebut definitiv. Poate să fie oțelul ca șvaițerul, eu umplu găurile cu sudură și-l fac ca penelele sau brînză topită. De aici a pornit și kalimera cu Grigoriu.

— De la brînză?

— Nu, frate, de la sudură. De la rebuturi, na!

— Aha, mi-aduc aminte, spunea el odată că sudatul rebuturilor urcă prețul de cost al pieselor.

— Vezi?

— Ce să văd?

— Că-i un invidios: el nu sudea nimic.

— Pentru că nu dă rebuturi.

— Aha! Păi, dacă nu dă rebuturi, atunci de ce se amestecă unde nu-i fierbe prețul de cost? Ce, urcă din buzunarul lui? Și cu cît crezi că urcă? Poate unu la sută, poate nici atîta. Va să zică un fleac. Va să zică, pentru un fleac își invidiază prietenii și-i paște. Vezi?

— Mde, nu-i numai un fleac. Zicea că se consumă electrod.

— Îmi pare bine că zicea, aici se cunoaște cusurghiul: ba cu una, ba cu alta. Cît electrod crezi că se consumă? Un mof. Va să zică, pentru un fleac, plus un mof, îmi poartă simbetele. Halal! Odată, i-am spus de la obraz: „Ce dorești, măi musiu că te legi de mine?“

— Și el?

— A cam băgat-o pe mirecă.

Zice: „Bine, să lăsăm electrodul“.

Zice: „Bravo, curat să-l lăsăm și să fim prieteni“. Zice: „Să lăsăm electrodul, să fim prieteni, dar să nu uităm oxigenul“.

— Asta parcă-i un cifru.

— Aș, tot invidia! Și-a adus aminte că la sudură trebuie și oxigen. Cusurghiul totdeauna și-duce aminte de toate nodurile din papură. Dar cu mine nu-i merge!

— Crezi?

— Garantat. I-am spus-o pe șleau: „Ascultă — zic, — nu-ți permit să bagatelizezi oxigenul înaprinderii. Ce te legi? Ce, dai oxigenul din buzunar? Ce, îl înghit eu? Îl iau la pachet și-l duc acasă? Ce?!“. Parcă mult oxigen înghite sudura! Un piculeț.

— Va să zică, un fleac, plus un mof, plus un piculeț...

— Da, că așa-i cusurghiul, ba una, ba alta.

— Mai e și alta?

— Chiar dacă nu era, tot o găsea el. Zice: „Poftim, să zicem că ai lăsat și oxigenul. Dar ce te faci cu acetilena?“

— Așa-i, că la sudură trebuie și acetilena.

— Trebuie, dar cîtă crezi? Nici cît un mof. O jumătate de mof, poftim! Un fleac supra zece, na! Ceva mai mult dect nimic.

— Așa i-ai spus și lui Grigoriu?

— Atîta trebuie, să-i spun lui nod în papură! Imediat adună oxigenul cu acetilena, cu electrodul și le pune pe seama prețului de cost. I-am spus scurt „Bine, tovarășe“ și i-am întors spatele. Cred că altceva mai bun n-aveam de făcut. Ce părere ai?

— Vrei să-ți spun curat?

— Curat.

— Eu, în locul tău, n-aș răbda. Aș face ceva să nu mai umblu nici la oxigen, nici la acetilena, nici la celelalte.

— La asta m-am gîndit și eu.

— Ei, bravo. Atunci n-o să mai dai rebuturi.

— Asta nu pot să garantez.

Pentru ce să nu mai dau?

— Ca să nu umbli nici la oxigen, nici la acetilena.

— Păi, nici n-o să umblu. Sudez la sudura electrică. Fără oxigen și fără Grigoriu.

— Aici apare însă problema curentului. Plus că oricum, piesa umplută cu sudură trebuie strunjită din nou, sau frezată, sau...

— Cine a spus asta?

— Nimeni. Eu spur.

— Tu? De ce spui, mă, cusurghiule?

— Eu, cusurghiule? Eu, care-ți sînt prieten?

— Aha, te-am prins! Aha, va să zică și pe tine tot invidia te mîncă! Și tu mă paști! Bine, tovarășe. Eu atîta vreau să te întreb: ce poftesti, măi nod în papură, de la mine? Grozavi sîntei voi, ba unul, ba altul...

— Ba toți.

— Cum?

— Zic, așa sîntem toți. Nu vezi că numai tu ești... unul?

P. LUDMILA

Un vis geometric

E noapte. Șeful serviciului de transporturi al întreprinderii de foraj din Ploiești doarme liniștit în patul său confortabil din orașul cu același nume. Doarme adânc, doarme fără griji, somnul omului cu conștiința împăcată că peste zi și-a făcut datoria față de el însuși precum și față de prosperitatea întreprinderii unde zilnic semnează condica de prezență, unde își ia gustarea de ora 10, fumează câte o jumătate de pachet de țigări cu filtru și unde de două ori pe lună își încasează chenzinele. Afară de asta mai organizează și coordonează transporturile diferitelor utilaje și materiale în cadrul schelelor din regiune. Ce să-i faci, datoria!

Acum doarme și visează. Visează camioane, pietriș pentru sonde, carburanți, cheltuieli, foi de parcurs. Deodată se face că este parcă la școală, într-o clasă. Așa-i în vis, acum ți-e bine și stai liniștit fu-

mînd o țigară cu filtru întins în fotoliul moale de la birou, ca doar peste o clipă să te vezi într-o bancă tare de lemn, drept în fața catedrei de la care te ținteste profesorul cu privirea încruntată. Și de data asta, unde mai pui că profesorul era chiar directorul întreprinderii. Așa-i în vis, n-ai ce-i face!

Elevul, șef al serviciului de transporturi, simțind că va fi ascultat, răsfoia cu înfrigurare manualele care de fapt nu erau manuale didactice, ci foi de parcurs. Se mai făcea că nu prea știa lecția și nici nu avea cine să-l ajute, că era singur în clasă. Singur cu directorul... adică profesorul. Deodată, profesorul, adică directorul, în-

*Cunosc pe un bunic care-și pocește
Vorbirea, imitînd pe nepoțel:
Mincarea-i „papă”, moșul „moșonel”
Urît e „cîh” și doarme e „dolmește”!...*

*Bunicul este sigur, cînd vorbește,
Că puștiul a-nțeles ce spune el
Iar șincul crede despre bătrînel
Că-i ramolit, și-l cam compătîmește.*

*Cunosc pe un poet ce-atunci cînd scrie
Tot ca bunicul face poezie:
Alege cea mai puerilă stanșă.*

*Se crede accesibil și-i banal:
Un vers prea la-ndemînă-n mod fatal
Nu-i apropiat de noi, e la distanță!*

O. CONSTANTIN

tinde mina arătînd cu degetul spre el și vocea îi tună cu ecou de orgă electronică:

— Elev, treci la lecție și spune-mi care este drumul cel mai scurt între două puncte?

— Ăă... păi, să vedeți tovarășe director... asta... profesor... drumul cel mai scurt între două puncte este... atunci cînd... atunci cînd...

— Nu prea știi, elev, tună din nou vocea electronică a profesorului, adică a directorului. Am să te ajut eu. Să luăm ca exemplu un transport de balast care ar trebui să-l faci pentru schela Brazi. De unde iei balastul ca să parcurgi cel mai scurt drum?

— Ăă... aha! Da, acum știu, tovarășe profesor. De la cariera Florești, că nu sînt decît 45 de kilometri pînă la Brazi. De unde reiese deci că drumul cel mai scurt între două puncte este acela de 45 de kilometri.

— Habar n-ai, elev, răsună glasul profesorului scos din fire. Drumul cel mai scurt între două puncte este de 8 kilometri.

— Ba 45, tovarășe director... asta... profesor, că între Brazi și Florești știu precis că sînt 45 de kilometri.

— O fi, dar între Brazi și Stăncești, de unde puteai foarte bine să aduci balastul, nu sînt decît 8 kilometri. Și cum în lecțiile anterioare — la care probabil că

n-ai fost atent — am învățat că distanța de 8 kilometri e mai mică decît cea de 45, înseamnă că nu știi lecția, elev. Și nu-i prima oară. Dacă te mai prind o dată cu chestii d-astea să știi că las pedagogia la o parte și te trag... la răspundere, elevule, de-o să-ți meargă fulgii, șefule!

Țîrrr, sună clopoțelul de recreație. Elevul răsufală ușurat. În schimb, șeful serviciului de transporturi se trezește buimac, cu broboane de sudoare pe frunte, deoarece nu era clopoțelul școlii din vis, ci al telefonului de pe noptieră. Cu mișcări de somnambul ridică receptorul și-l lipește mecanic de ureche.

— Alo, tovarășe șef, aude el, trebuie să mai trimitem două camioane la Florești după balast pentru Brazi...

— Ce Florești, elev, ce-ai înnebunit? Vrei să rămîn corigent din cauza ta?

— Alo, tovarășe, care elev? Aici e garajul...

— Lasă că știu eu, elev. Trimiteți camioanele la Stăncești, că altfel ne dă profesorul cu Pitagora-n cap și ne taie de la primă pe trimestrul ăsta...

Și șeful serviciului de transporturi rezemă telefonul în furcă lăsîndu-și moale capul pe pernă. Ca un făcut, așa-i în vise, îi apără din nou în față profesorul, adică directorul, de data asta cu fața luminată de un zîmbet larg.

— Bravo elev! Vezi că știi dacă înveți? Acum te las. E timpul să te trezești.

Și-a dispărut.

C. PETCULESCU

ADEVĂRATUL SPRIJIN

Desen de C. CAZACU

„URZICA”

...pe linie sanitară

În urmă cu cîtăva vreme am fost înștiințat că moașa Cornelia Mihăilă, de la circumscripția sanitară din comuna Blaga, nu-și vede de treabă.

Sesizînd Sfatul popular raional Adjud, ni se face cunoscut că, pentru abaterile săvîrșite, Corneliei Mihăilă i s-a dat o „muștrare scrisă”.

Așadar nu se poate spune că cine nu se ține de treabă nu se alege cu ceva!

...pe linie școlară

Un corespondent voluntar ne-a adus la cunoștință că băncile școlii elementare din Porumbacul de Sus (raionul Sibiu) au stat în curte (fie ploaie, fie vînt) în timpul cît școala se afla în reparație. Arătînd aceasta secției raionale de învățămînt și cultură, ni s-a comunicat că într-adevăr băncile au stat sub cerul liber și mai ales în ploaie o oarecare perioadă dar, datorită înalțelor lor... calități morale, au rezistat. Totuși, pentru neglijența de care a dat dovadă, direcțiunea școlii a fost aspru criticată. Nota bene: cei vizați n-au luat o notă bună...

...pe linie comercială

Mai mulți cetățeni din Craiova ne-au semnalat că vinzătoarea Andrei Elena din cadrul Oficiului de Aprovizionare și Desfacere pentru legume și fructe din piața orașului, vinde cu lipsă la cîntar.

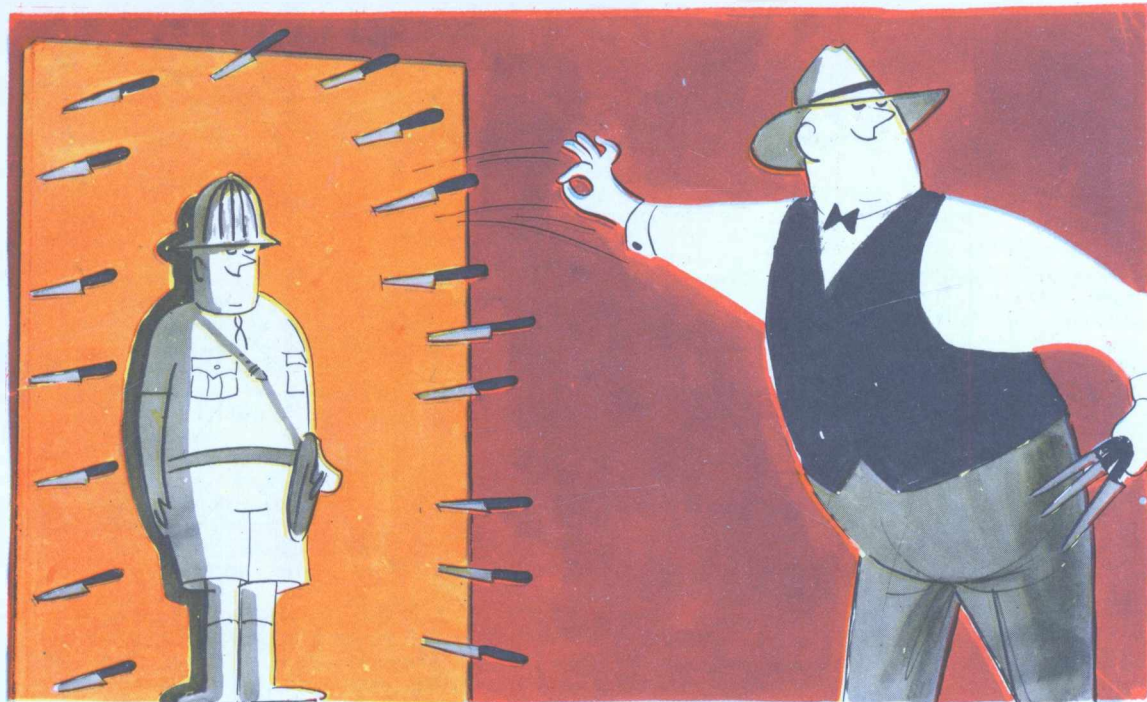
Luînd legătura cu organele de control, faptul a fost confirmat, pentru care motiv s-a dispus îndepărtarea sus-numitei din cadrul O.A.D.-ului.

O judecată bine cîntărită.

D.M.

...AJUTA

D

NEOCOLONIALISTUL: - ...Și eu sînt pentru... lichidarea colonialismului...

Desen de NELL COBAR

ADENAUER DEZMINTE ȘTIREA CĂ AR APLICA ÎN GERMANIA OCCIDENTALĂ UNELE LEGI HITLERISTE, CU MICI MODIFICĂRI. ȘI ARE DREPTATE SĂ DEZMINTĂ: LE APLICĂ FĂRĂ NICI O MODIFICARE!

M I C R O — Ș T I R I

În Texas, un polițist a fost prins în timp ce efectua o spargere, deghizat în femeie. Așa-i trebuie: dacă se deghiza în gangster, scăpa!

*

Postul de radio al poliției din Wissemburg a fost recent... furat de către reprezentanți ai OAS-ului. În legătură cu aceasta se anunță că s-a instituit un premiu frumos pentru cazul cînd poliția va prinde hoțul. Gurile rele însă spun că s-a instituit un premiu și mai frumos pentru cazul cînd nu-l va prinde!

*

Consiliul municipal din Paris a aprobat anul acesta creșterea

tarifelor de intrare la băile publice. În legătură cu asta se spune că înainte, cînd mergeai la baie, ieșeau de acolo curat; astăzi ieși curățat...

*

Fapt divers în Italia: un bogătaş, Antonio Raffa, și-a vîndut soția la prețul de 1.000.000 lire. Soția a primit bucuroasă, pentru că-l iubea pe cumpărător, iar soțul a fost bucuros, pentru că iubea... banii. „Fiecare cu dragostea lui“, vorba cîntecului...

*

La Paris, algerianul Mourad Oussedik, a dat recent poliția în judecată, sub acuzația că a fost lovit de un polițist, pentru simplul fapt că e... algerian. Apoi același polițist a încercat să-l îneci fără să reușească. La care reprezentantul poliției, firește, a declarat că regretă. Ce regretă, nu se precizează. Probabil, regretă că nu l-a înecat.

*

Ziarele occidentale scriu în ultima vreme despre Romano Mussolini, fiul fostului „duce“, care compune în prezent muzică de jazz. De remarcat că oricît o compune, muzica tot... descompune rășină, ca și autorul ei.

De-ale lor

Cartierul săracilor din Hamburg (R.F.G.) se numește „Sport-allee“.

Dacă „Aleea Sportului“ e-aci Mirat nu are rost să te arăți. Doar locatarii-n fiecare zi Se luptă cu atîtea... greutăți.

În Italia au fost reduse alocațiile bugetare pentru școli din cauza cheltuielilor militare.

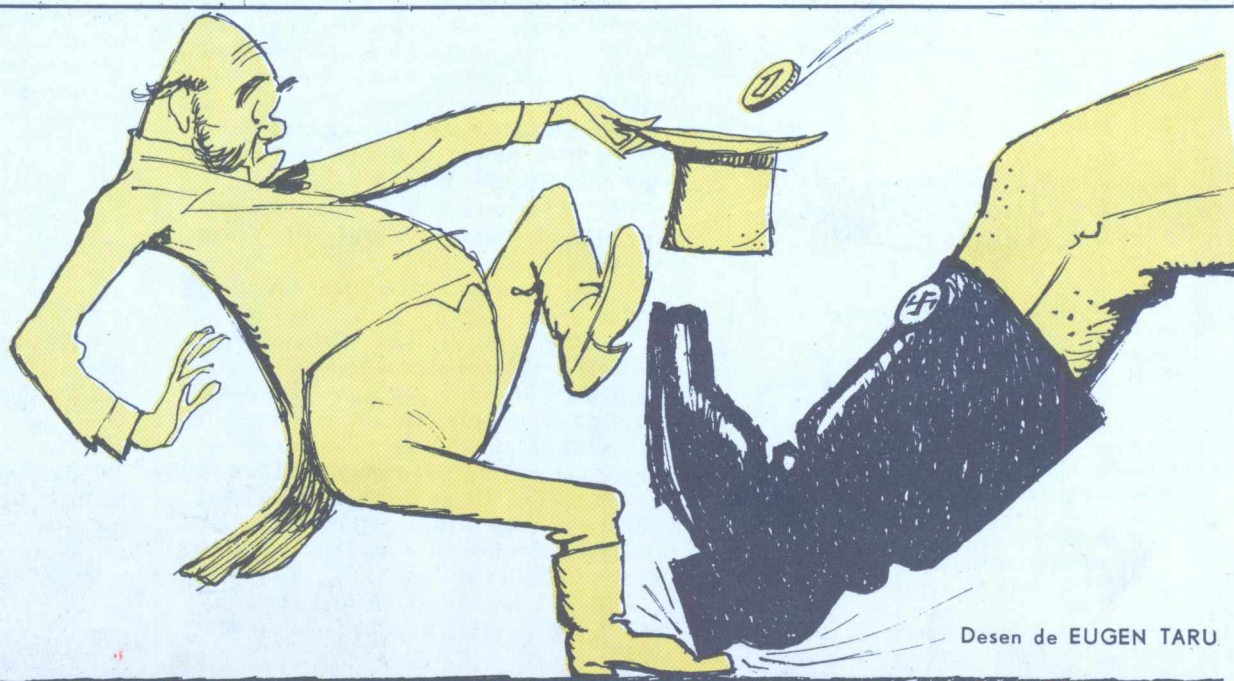
La toate școlile, la repezeală, Din nou bugetele se micșorără, Dar a făcut excepție o școală. E vorba despre școala... militară.

V.D.P.

În schimbul măreilor vest-germane, Anglia va contribui la întărirea Wehrmachtului agresiv.

NEGOCIERILE ANGLO-VEST-GERMANE

AFACERI PE PICIOR...

Desen de EUGEN TARU

FEL DE FEL TOATE LA FEL

Se caută bandit cu practică de gangster

O mare calamitate s-a abătut de curînd pe capul întregului Hollywood, prin dispariția unuia din cei mai zelosi colaboratori, gangsterul Al. Jennings, fost pungaș, fost hoț de cai, fost bandit la drumul mare, fost condamnat la ocnă pe viață, fost grațiat și ajuns consilier tehnic la Hollywood. Și tocmai acum, cînd i-a pus dumnezeu mina-n cap, poftim, el dă ortu' popii! Cinematografia americană a cam sfeclit-o: trebuie să caute urgent un înlocuitor. Firește, unul cu experiență. Cel puțin cu cîtiva ani la drumul mare, și cîtiva în pușcărie. Ceea ce nu-i deloc ușor să găsești: vă dați seama că cine are un asemenea stagiu, preferă oricînd să lucreze pe cont propriu!

Poftiți la jumuleală!

În Spania s-a anunțat de curînd că bîrtaie o mare lipsă de... locatari. Mai precis, conform datelor oficiale, 50.000 apartamente stau goale pentru că nu se găsesc amatori. În același timp, zeci de mii de cetățeni dorm sub cerul liber, din lipsă de locuință. Dar nu pe aceștia îi

așteaptă proprietarii celor 50.000 apartamente. Aceștia nu-s buni de jumulit. Și, ca să închiriezi un apartament, trebuie să fii un nabab — așa arată ziarele. Și-i o mare criză de nababi pe piață. Așa că toate apartamentele goale nu-s dect... castele în Spania!

Rufele murdare se spală la poliție!

O senzațională crimă a îmbogățit de curînd coloanele ziarelor mexicane: a fost ucis ziaristul Carlos Estrada Sastre. Criminalul a dispărut, iar după cîteva minute, la fața locului a apărut poliția. Unii însă susțin că, dimpotrivă, poliția a dispărut, iar după cîteva clipe la fața locului a apărut criminalul. Ceea ce nu e just, deoarece e drept că ziaristul a fost ucis de un polițist, dar după cîteva minute a apărut tot polițistul, cu sarcina precisă să-l descopere pe ucigaș. În ciuda investigațiilor, n-a putut să dea de urmele vinovatului. În schimb, a dat de șeful poliției locale. Dar nu s-a speriat, întrucît șeful era și el complice. Pînă la urmă, i-a prins pe amîndoi un al treilea polițist. De ce i-a prins, nu știm. Probabil, de ciudă că nu l-au luat și pe el complice!

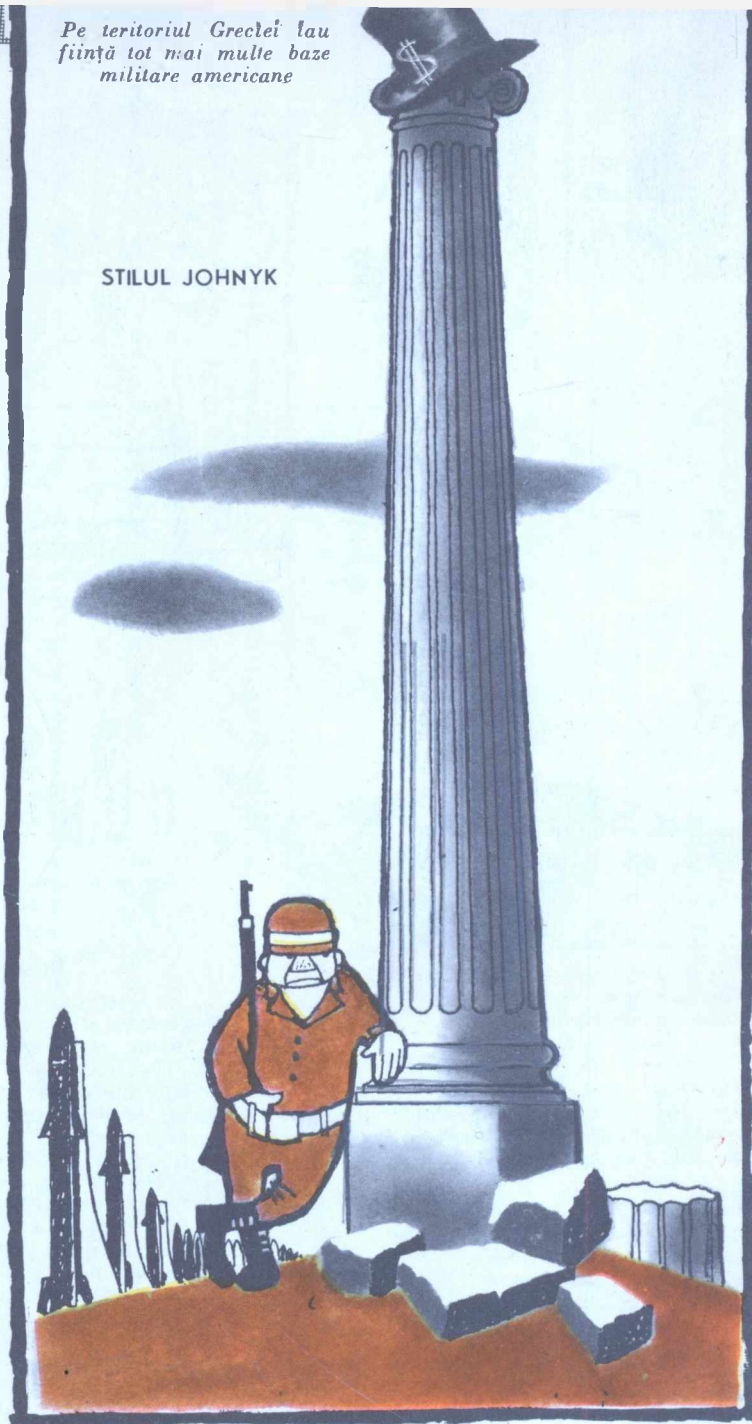
CIAN KAI-ȘI A DECLARAT RECENT CĂ AȘTEAPTĂ UN AJUTOR ECONOMIC DE LA AMERICANI. ÎNDEOSEBI ARE NEVOIE DE CANTITĂȚI MARI DE GRÎU. PROBABIL, PENTRU COLIVĂ!

Desen de A. POCH

— Cum o să le dăm independența? Nu vedeți că sînt „slab dezvoltati”?

STILUL JOHNYK

Desen de DUMITRU NEGREA

M I S T E R
W I L L I A M S
Ș I... P I C T U R A

„Pictorul” englez Williams Morris folosește în loc de pensulă un scuter cu care „pictează” trecînd în viteză peste vopselele și pinza respectivă.

I) Valori

— „Da Vinci? Rubens? Vaz! Pimeii
Cu faimă ieftină, sonoră.
Păi dacă-mi pun mîntea cu ei
Îi iau cu... 90 pe oră!”

II) Dilemă

Uneori pasiv îl vezi
Privînd scuterul năuc.
— „Ce faci, astăzi nu pictezi?”
— „Mi-a pleznit un cauciuc”.

III) Epitaf

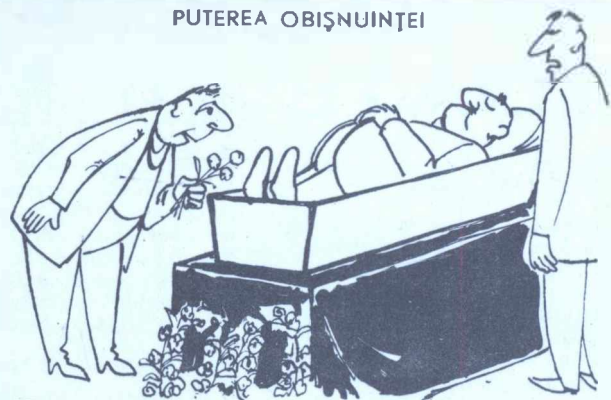
A fost un pictor excelent
Cu toți se-nghesuiau să-l vadă.
Dar a murit în plin talent
Călcăt de-o pensulă... pe stradă.

MIRCEA BONDA

- Stii că azi e 8 Martie?
- Cum să nu, draga mea, e doar ziua ta de salariu

- Să trăiești, tovarășe șef!

Desen de I. DAVIDESCU

DAN MANOLESCU

Stante cu re... stante

Il cheamă Giony-n mod frecvent...
Și-n oricăre circumstanță,
E-un foarte-original student,
Ce îl descoperi la moment,

După... restanță!

Pe Cicero, în cap îl are...
(Deasupra doar, cu siguranță!)
Din freza cea înfloritoare
Știiți ce-a rămas pe capu-i, oare?

Doar o... restanță!

Pe stradă poartă ne-ncetat,
Drept pantalon, cu eleganță,
Un strimtorat ițar târcat...
Precis că l-a confecționat

Dintr-o... restanță!

E iute Giony la minie...
Și-ți spune-ndată cu-aroganță,
Că de-i încerci a lui țârie,
Râmi amice, pe vecie,

Cu o... restanță!

El are veșnic chef de bal:
La el chermesa e-n uzanță
Cu hula-hoop și cu scandal...
Cu astea, Giony-n mod normal

Nu e-n... restanță!

Cha-cha și rock îi sînt cultura...
În rest e numai ignoranță...
Ce e de capul său?... Frizura!
De ani în șir e cu lectura

Tot în... restanță!

La toate astea, prin urmare,
Punindu-i faptele-n balanță,
Și cîntărind a lui valoare,
Văd că din cap pină-n picioare

E-o... restanță!

SIG. HOROVEANU

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘCINTEII” BUCUREȘTI

„CUM VA PLACE”... AȘA CEVA

(Înșiruire dramatică... în ceea ce privește hazul, în 5 tablouri fără rame din considerente economice).

Insomnie muzicală

Pe strada Victoriei din Tg. Jiu sînt instalate o serie de difuzoare din a căror plinie iese muzică populară și ușoară. Acest lucru este cît se poate de agreabil în orele potrivite și deosebit de dezagreabil în orele nepotrivite, ca de pildă cînd vrei să dormi și sîrba sau tangoul din difuzor nu te lasă.

Deci trebuie găsită o soluție practică. Unii susțin că cel mai indicat ar fi ca difuzoarele să funcționeze numai în orele cînd nu deranjează, iar alții susțin că difuzoarele pot să cînte și în orele cînd deranjează, dar în surdina.

Rămîne ca Sfatul popular din Tg. Jiu să aleagă una din aceste două propuneri sau eventual să găsească o rezolvare proprie, că așa nu mai merge.

O fi muzica odihnitoare, dar nici somnul nu-i obositor!

Du-mă acasă măi tramvai

În Timișoara există mai multe linii de tramvai. Liniile pe ruta cărora însă cetățenii din acest oraș sînt nevoiți să aștepte în stații pînă cînd fac ctreia la picioare, sînt două: prima e linia nr. 2 și a doua e linia nr. 3.

De ce tramvaiele de pe liniile respective circulă atît de defectuos nu știe nimeni, nici măcar cei de la I.C.O. Timișoara care, de fapt, ar trebui să știe că, deh, ei răspund de tramvaie și cînd sînt și cînd nu sînt întrebați...

De aceea ar fi bine ca I.C.O. Timișoara să facă în așa fel încît pe liniile „2” și „3” totul să mergă strună. Inclusiv tramvaiul!!!

Dușumea, închide-te!

Șantierul de construcții din Călan posedă în gara orașului, așezat pe piloni, un depozit de ciment. Spre deosebire de alte depozite care au o dușumea negăurită pentru a nu se produce pierdere de ciment — depozitul menționat are o dușumea model „șvaiter”. Prin ochiurile existente se pierde ciment. Ne întrebăm: unde ar putea găsi depozitul de ciment ctiva saci cu ciment să refacă pardoseala din ciment ca să nu se mai piardă cimentul? Șaradă.

Aci cumpărătorul!!

Uzinele chimice romîne din Capitală fabrică diferite produse din cauciuc — unele deosebit de solicitate, cum sînt tenișii. Acești pantofi, excepțional de ușori, sînt încălțați de posesori în diferite ocazii: cînd fac gimnastică, cînd joacă

tenis de masă, cînd joacă tenis de cîmp, cînd au poftă, sau cînd papucii de casă sînt la reparat.

De la o vreme însă tenișii produși de U.C.R. s-au îndepărtat de calitatea lor recunoscută. Calitatea l-a. Din această pricină fețele tenișilor arătau... trase la față, adică arătau cam rău, ceea ce a determinat pe amatori să-și amîne, temporar, intenția de a-i achiziționa.

Deoarece am tot pomenit de teniși, ținem să spunem U.C.R.-ului că e de dorit ca de acum înainte să-i confecționeze cu o atenție mai mare. Nu înseamnă că dacă pantofii sînt ușori, confecționarea lor trebuie privită cu ușurință.

Un cămin cu aspirin

Căminul cultural „M. Kogălniceanu” din comuna Jibou (raionul Zalău) se prezintă astfel: pe deasupra — cu alte cuvinte pe acoperiș — sînt spături din care cauză pe dinăuntru căminul abia se mai prezintă. E umed ca o compresă. Această particularitate îi face pe localnici ca, după ce ies din sală, chiar dacă filmul pe care l-au vizionat a fost o reușită comedie muzicală, să dea impresia că au asistat la o dramă în patru acte... lacrimogene. În realitate însă ei nu sînt plîși. Sînt numai răciți.

E necesar deci să fie reparat acoperișul precum și pereții jupuți ai căminului, pentru ca acesta să fie doar un focar de cultură nu și de guturai...

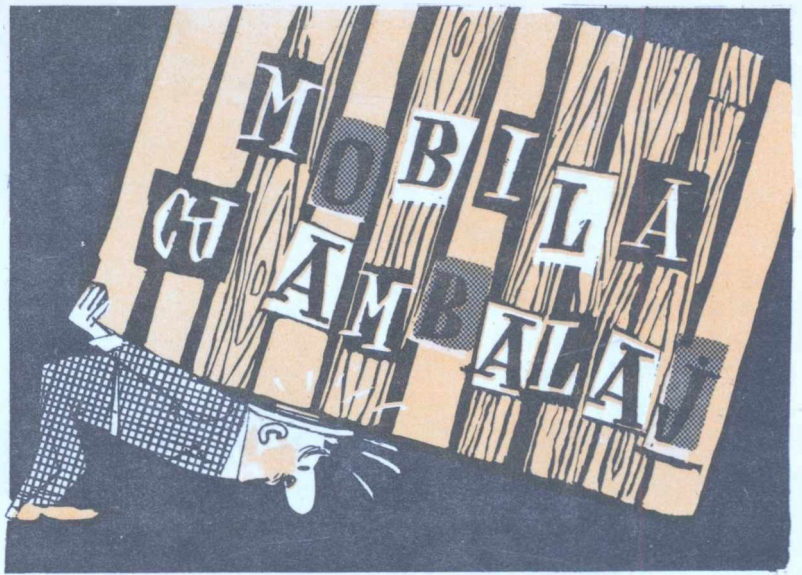
Pompierul în dilemă

Acțiune de divorț

Tovarășe președinte,
Subsemnatul N. Ulicică,
Zis „molan“, zis „una mică“,
Iată vă înștiințez,
Cum că vreau să divorțez
Și să rup căsătoria,
Cu consoarta mea Maria,
Nepuțin să mai suport,
Traiul lângă ea nici mort;
Că sint — știe lumea toată —
Victimă nevinovată
Și suport ca un martir,
Chinuri, zile-ntrégi în șir.
Am și martori că mereu,
Cind veneam dispus și eu,
Ca tot omul, cu antren,
De la munca pe teren,
Mă bătea (la cap) haina,
C-am să prăpădesc chenzina,
Că ce fac eu, nu e bine,
C-am făcut-o de rușine...
Și-a-ncercat cu multă artă,
De copil să mă despartă,
Că-i spunea lu' ăla micu':
— Fugi să nu-l vezi pe tăticu'!
Cind acasă mă-ntorceam
Fără voie observam
Primul lucru; masa-ntinsă
Însă veșnic neatinsă

Reieșind că-s vinovat,
C-au stat și m-au așteptat
Cind puteau la fel de bine,
Să ia masa fără mine.
Asta e fătărnicie,
Formalism în căsnicie.
Cazu-n speță, nu vă mire,
Este de nepotrivire:
Caracterul meu frumos,
Cu al soaței furtunos.
Rog apreciați calvarul,
Ce-l suportă semnatarul,
Astei cereriperate,
Insetat după dreptate.
Martori dacă vreți, am trei,
Cei mai buni amici ai mei,
Care m-aduceau acasă,
Cind gustam ore-o viță-aleasă.
Și de nu vă supărați,
Rog să mă eliberați,
Cît mai repede odată,
(Am plătit taxă divorț)
Și din funcția de tată,
Și din funcția de soț,
Să fiu liber iar adică.

Subsemnez
NAE ULCICĂ
p conf. AL. COTROBI

Am fost de acord cu nevastă-mea — de altfel eu sint de acord cu ea chiar și cind nu sint de acord — că ar fi cazul să cumpărăm un dormitor.

— Pe lângă faptul că îți îmbunătățește condițiile de viață, zice ea, dar un dormitor nou are și o profundă înflurire psihică. Tușa Melania, spre exemplu, și-a cumpărat săptămîna trecută un pat nou — și ce crezi? Chiar în prima dimineață cînd s-a sculat, s-a simțit cu 40 de ani mai tînără!

— Ei îți convine, că are de unde să scadă, dar ce te faci tu care n-ai decît 41 în total?

— Înseamnă că mă scol ca de un an — cînd nici... nu-ncepușem să vorbesc!

„N-am eu norocul ăla!“ zic în mine, și plecăm spre magazin.

Responsabilul magazinului de mobile din Anina e un om amabil și cu nervii de oțel: după ce așteaptă el pînă ce legitima se decide asupra modelului, ne face factura și eu îl întreb:

— Pentru a evita eventualele zgîrieturi cu ocazia transportului, s-ar putea să ambalați dormitorul?

— Ce nu se poate de cînd feni-cienii au inventat moneda? suride el îndatoritor.

— Ce zice? șoptește nevastă-mea.

— Zice că ne pune un ambalaj feni-cian.

— Ei, dacă n-are altul!
Afară ne aștepta camionul și oamenii tocmiți pentru încărcarea mobilei.

— Să vină oamenii? zic.
— Întîi vine cheresteaua! zice responsabilul.

— Nu-nțeleg.
— Cheresteaua din care sint confecționate scîndurile pentru ambalaj. Că ambalajul se plătește separat. Deci: cherestea 0,075 m.c. × 3,66 egal 27,45 lei.

— Fie! zic. Să vină!
— Da, vine hîrtia pentru ambalaj, 3 lei și 82.

— Noroc că nu-i și 83, că mai mă-ncurcam la socoteală. Acum poate veni?

— Da; acum vine energia electrică.

— Nu sint ei chiar electrici, da-s oameni vîjșoi, c-o energie fizică...

— Nu-i vorba de energia lor, mă-ntrerupe el amabil, ci de energia electrică consumată la tăierea scîndurilor pentru ambalaj. Dumneavoastră nu înțelegeți că asta-i analiza de preț a ambalajului?

— Ce zice? Îmi șoptește din nou nevasta.

— E vorba de-o analiză.
— Aoleu, trebuie s-o aducem și p-asta?

— Taci, dragă, dacă nu te pricepi, că-l încurcăm pe dum-nealui la analiză.

— Va să zică, continuă respon-sabilul, încă 2 lei și 77... știți; toate astea se plătesc separat în plus.

— Mă rog, dacă nu se poate separat în minus! Sper c-a sosit timpul pentru manoperă?

— Da, aveți o manoperă de cinci ore...

— Ce cinci, tovarășe, rid eu. Păi să-i vezi pe oameni, Hercule-i rebut pe lângă ei! În zece minute n-au ce-alege din mobilă!

— Vă cred, dar eu nu mă refer la manopera încărcării în camion, ci la manopera scîndurilor — adică cinci ore înmulțit cu...

— Nu mai înmulți, că-mi scade tensiunea! Vreau totalul și să terminăm!

— Păi, pînă și 100% regia secției, ies 63,90 lei.

Mie îmi ieșiseră peri albi.
— În fine! zise el. Ce-a fost mai greu, s-a făcut!

— În fine! rid și eu ca să fac ceva. Acum poate să vină?

— Inevitabil: acum vine regia generală...

— Îmi venea să pic jos.
— Regie — la ce?

— Zece la sută la suma de mai sus. Se poate o manoperă fără regie? Pe urmă vine beneficiul. Prețul cu ridicata de la întreprindere, impozitul 31%...

Adică tot așa să se fi simțit și Galileo Galilei cînd a ajuns la concluzia că pămîntul se-nvîrtește? Nu cred, căci pe vremea lui nu se inventase mobilă cu ambalaj la prețul cu ridicata de la întreprindere plus regia secției!...

Cînd mi-am revenit, amabilul responsabil tocmai spunea:

— Total 108 lei și să-l purtați sănătos!

...Că O.C.L. Anina procedează greșit cînd vinde și ambalajul la prețul cu ridicata al industriei, în loc de prețul cu amănuntul cred că n-o să i-o ierte forul respectiv. Dar ce nu-mi iert eu mie, e că sint prea emotiv și mă pierd repede cu firea — din care cauză n-am înțeles tocmai bine ce-mi urase responsabilul să port sănătos: dormitorul sau ambalajul?

VALERIU FILIMON

DESPRE GARD

Lucrare scrisă de elevul Al. Vianu și tipărită în „Ursica“ nr. 4

Gardul este ceva care este de jur împrejur. Dacă n-ar fi de jur împrejur ci numai împrejur, n-ar mai fi gard, ci comandă. De exemplu: „La stînga-imprejur“, la „dreapta-imprejur“ și „pe loc repaus“ care nu e gard ci odihnă.

Gardul este de două feluri: de jur împrejur și de jur neîmprejur, cînd e pe jumătate dărîmat cum este gardul de pe strada Horia nr. 12-14 din Deva despre care o să vorbesc în partea de mai jos a lucrării, fiindcă în partea de sus a fost demolat.

Inventatorul gardului este Eremia, care după ce a inventat gardul, spre a-i dovedi rezistența, a intrat cu oiștea în el, spre deosebire de serviciul de proiectări din Deva care a intrat în gard și alte cîteva reparații cu 106.000 lei, contravaloarea a citorva mii de oiști.

Gardul este cel mai muzical cuvînt din mult e dulce și frumoasă limba ce-o vorbim, intrucît el face parte din repertoriul muzical: „Tot pe lângă drum, pe lângă gard, pe lângă șanț“, „De țî-ar spune poarta mea“ care poartă știm că face parte din sufletul gardului și „A mai înflorit o grădiniță-n București“ care trebuie numai decît să fie împrejmuită cu un gard, altminteri intră clinii...

Gardul care înconjoară sediul serviciului de proiectări din Deva are în repertoriul său următoarele cîntece: „Avant de mourir“, „Îmi pare rău că-mbătrînesc“, „Du-mă vintule departe“ și „Cruce albă de mesteacăn“.

În acest gard, inclusiv alte reparații, s-au băgat 106.000 lei sub formă de beton, ciment, cofraje, fier etc. E un „etc“ foarte costisitor.

Gardul din Deva n-a fost executat de Eremia cel cu oiștea, ci de Șantierul nr. 1 T.R.C.H.-Deva, fără oiște și fără documentație. Documentația a fost întocmită ulterior, probabil tot de un Eremia, așa că proverbul reconsiderat sună astfel: „a nimerit ca T.R.C.H... cu documentația în gard“ și a nimerit atît de bine încît după ce gardul de beton a fost terminat, a început dărîmarea. Așa că în prezent, spre deosebire de parola din timpul duelurilor: „en garde“, parola T.R.C.H.-ului este „Fraților, în gard!“

Și au sărit frații cu barosul, cu perforatoarele, cu ciocanele pneumatice și au tăiat 40 de centimetri pe toată lungimea gardului intrucît era prea înalt.

Cînd au fost întrebați de ce n-au construit de la început înălțimea cuvenită, au răspuns că în acest caz n-ar mai fi avut din ce tăia, de parcă ar exista o dispoziție care să prevadă că retezarea gardurilor este obligatorie.

Unii au propus ca gardul să fie retezat pînă la temelii, ca să nu poată fi învinuiți că au zvîrlit banii peste gard.

Constructorii susțin că vinovat este serviciul de proiectări fiindcă le-a furnizat documentație incompletă, iar Proiectările susțin că vinovați sint constructorii intrucît trebuiau să-și dea seama că documentația e incompletă. Așa că, zic amîndoi iartă-ne nouă greșelile noastre, precum și noi retezăm gardurile greșiților noștri...

Singura documentație bună, cu toate datele exacte, este extemporalul de față. Este drept că nu poate ține loc de gard, dar nici nu costă cîteva zeci de mii de lei. Cînd vîd cum s-au irosit bani și muncă, de enervare mă trec junghiuri ascuțite prin stomac ceea ce e mai puțin grav decît junghiurile care au trecut prin fondurile serviciului de proiectări. Cu aceasta, extemporalul și gardul, au luat sfîrșit.

AL. VIANU

In scopuri afaceriste, in S.U.A se așază psihoza atomică prin propaganda pentru construirea de adăposturi antiatomice.

NEOTROGLODIȚII

Desen de A. LUCACI

